Oslava míru v Praze

(Československá Informační Kancelář.)

Washington, D. C., 15. srpna. — Dne 11. července oslavila Praha navření míru. Slavnost byla krásná a dojem její mohutný. — Již před 11. hodinou kupily se na hlavní části Václavského náměstí hlouečky obecenstva, jichž špalírem projížděly automobily cizích hostů. Na rampě musea stál hustý špalír francouzských legionářů a Sokolů, a lehký vítr odvíval dlouhé hořící pochodně. Rovněž schodiště vedoucí ku Pantheonu byla vroubena řadami našich junáků z Francie, jichž modré uniformy byly promíseny kroji Sokolů.

Přesně v 11 hodin za zvuku fanfár vstoupil do nádherně vyzdobeného Pantheonu president Masaryk, doprovázený ministrem vnitra Švehlou a představiteli dohodových legací.

U řečnického stolu zasedli ministr-president Tuzar, předseda sněmovny Tomášek, ministr financí Horáček, splnomocněný ministr Francie Clement Simon a splnomocněný ministr Italie Mario Lago. Naproti řečnickému stolku v prvé řadě seděl americký vyslanec Crane, Hribar (Království SHS) a Gosling (Anglie) a vojenské mise dohodové, dále ministři Haberman, rektoři všech vysokých škol pražských, členové Národního Shromáždění, legionáři všech oddílů vojsk, jakož i domácí vojíni.

Když hudba zahrála národní hymnu českou "Kde domov můj" a slovenskou "Nad Tatry se blýská," zahájil řadu projevů ministerský předseda Tuzar, jenž vylíčil nejprve obtížnou situaci hospodářskou daleko horší než ostatních zemí světa. K těmto obtížím, jež kalí naši radost míru, se druží nutnost udržovati armádu ve zbrani i to, že naše armáda sibiřská dosud čeká na dopravu domů. Ukončil díkem spojencům a obětavým našim vojákům revoluce.

Po Tuzarovi ujímá se řeči předseda N. S., Tomášek, za jehož velice obsáhlého projevu shromáždění nadšeně vzdává hold presidentu republiky, vůdci národní revoluce české. Předseda N. S., Tomášek, pravil mimo jiné:

"Dnes splnily se tužby a sny nejlepších synů národa. Dnes víme, že neumíral nadarmo před půl tisícem let na hranici Hus, že neumírali nadarmo o 200 let později mučedníci staroměstského popraviště, že splněna jest úzkostlivá a přece důvěryplná modlitba Komenského, že vzešla setba vlastencův z Boudy, že pochyby Dobrovského o umírajícím národě byly vyvráceny, že řada našich buditelů od Kollára až po Palackého a Havlíčka neburcovala nadarmo lid, že nevyzněl marně zpěv Páteřních zpěvů, Písní otroka, že nezaznělo nadarmo srdecryvné zvonění na poplach v písních Bezručových ani Hvězdoslavových, že staly se skutkem vidiny Mánesovy i Smetanovy.

Spravedlivá věc zvítězila. To je nám největším zadostučiněním.— To jest nám největší nadějí do budoucnosti. To nám budiž i poučením. Mír a svoboda přišly. Co je to mír? Práce! Jako do dnešního dne závodily národy v ničení, tak ode dneška budou závoditi v budování a tvoření. Aréna práce je neméně důležitou pro život a existenci národů, nežli aréna boje. I zde platí jako ve válce: Běda tomu, kdo opomene využiti jediného technického vynálezu, kdo nechá nepovšimnutou projít kolem novou myšlenku, běda tomu, kdo zůstane o jeden denní pochod pozadu. Prací má býti zachováno to, co bylo získáno bojem. A zachovávati není snazšího než dobývati. Ale nebojíme se budoucnosti. Dovedli jsme bojovati, dovedeme i pracovati.

A tažme se dále. Co jest svoboda? Zodpovědnost! Zodpovědnost před světem, dějinami a příštími generacemi. Nebude o nás rozhodovati již nikdo cizí a svoje osudy si budeme určovati sami, pro sebe a svoje děti.

Jako jsme neklesli duchem v dobách neštěstí, nesmíme zpychnout ve chvílích štěstí. Stopy poražených cizovládců všerejška musí nás vždycky děsit, odstrašovat.— Pro nás musí platit: Rovný mezi rovnými, pryč s jakýmkoliv útiskem, pryč s každou křivdou a se vším násilím. Jsme malý národ, ale veliké úkoly na nás čekají. S velikými úkoly však roste i národ. S tím vědomím a s tím odhodláním vstupujeme do onoho největší doby dějin.

Nechť žije, nechť zkvétá, nechť skvělé budoucnosti vstříc spěje naše drahá, samostatná a svobodná republika Československá! — Sláva míru! Sláva svobodě!"

Shromážděné cizí hosty francouzsky oslovil ministr financí, Dr. Horáček.

Shromáždění vyslechli stoje hymny spojeneckých národů, načež za zástupce spojeneckých mocí ujímá se slova francouzský ministr Clement Simon. Po slovu přednesením Hahnem byla slavnost zakončena hymnou "Hej Slované!" Přesně ve 12 hodin nastupuje president Masaryk do automobilu a za ním odjíždějí ministři republiky a representanti mocností dohodových.

Smrt slovenského básníka Petra Belly

(Českoslov. Informační Kancelář.)

Washington, D. C., 15. srpna. — V bolševické Budapešti skonal asi před čtrnácti dny ve stáří 77 let slovenský básník Petr Bella, známý pod pseudonymem Horal. Bella, rodák liptovsko-sv.-Mikulášský, pocházel z rodiny literární. — Tři jeho bratří vynikli ve slovenské literatuře, dva jako belletristé, třetí jako spisovatel pedagogický. Petr Bella vstoupil do literatury jako muž 50-letý. Jsa uherským státním úředníkem, zatajoval spisovatelskou svou činnost po léta úzkostlivě. Kdo je Horal, kde žije, slovenské obecenstvo nevědělo dlouho. Zatím státní úředník, jenž nežil slovenským životem ani ve své rodině, psal horlivě vroucí básně lyrické, plné vášnivé touhy po rodném kraji a slovenském životě. Později přímo lpěl na tonu elegickém. Básně své uveřejňoval hlavně v Dennici a ve Slovenských Pohladech. Mimo to překládal z Mickiewicze, Sienkiewicze, Przerwy-Tetmajera atd. Že stařičký básník slovenský prožil svůj život v Budapešti a také po osvobození svého tolik opěvovaného Slovenska, uvázl v bolševické metropoli, kde nyní zemřel, je hotovou tragedií.

ZACPANÝ NOS.

Píše Dr. Miloslav J. Breuer, Lincoln, Nebr.

Na první pohled by se zdálo, že tento motiv projednávati ve veřejných novinách je trošku — mírně řečeno — neslušným, neboť každý se kouká na člověka, který nemůže nosem dýchati a mluví huhňavým hlasem, následkem zacpaného nosu, jaksi s vršku. Faktum ale je, že takový stav našeho čichacího ústrojí velmi často existuje a není nic platno se ho stítiti. Nejlépe je, ohrnouti si rukávy a bez ostychu se do toho dyt. Kdyby tento stav, když se nemůže nosem dobře dýchat, nikomu neškodil, zvláště kdyby neškodil tolik mladým lidem a dítkám, pak bychom se mohli vyhýbati ze všelijakých ethických příčin s ním se zabývati. Ale zacpaný nos je skutečně první známkou vážné často choroby, která může míti dalekosáhlé a velmi nepříjemné a později často nevyléčitelné následky.

Zacpaný nos nalézáme nejčastěji u dítek a mladých lidí. V pozdějším věku to již není tak časté, neb slizné blány u starších lidí vadnou a sesychají se a oběh krve také již není tak pružný a činný a zduření slizných blan se tak snadno nestane. Však u starších lidí, kteří jsou již usazeni a kde nepadá vzrůst a vývin těla jejich již na váhu, to nemá také již tak zlé následky, to jest nepokazí se tím vývin hlavy a obličeje, ovšem ale může to mít za následky různé choroby jiné. Proto mají rodiče dávati velký pozor na své dítky a nenechati žádnou vadu zastarati a mají hleděti, aby se vždy v čas napravila.

Zacpaný nos může být od různých příčin: Nejčastěji je to otok slizných blan na kůstkách kornoutových a poněvadž otok uvnitř nějaké roury neb dutiny tuto zaplňuje, následuje tedy nepání nosu a znemožněné dýchání nosem. Nos je ústrojím dechovým a čich v něm je jen vedlejší funkcí jeho, poněvadž se to právě nejlépe hodilo čichové ústrojí umístiti tam, kudy prochází vzduch, páchnoucí látky obsahující. chvy čichové, které rozeznávají různé látky ve vzduchu třeba velmi lehýnce rozptýlené, jako vůně neb zápachy. Příroda to již zavedla tak, že zápachy nepříjemné jsou obyčejně škodlivé a zápachy příjemné jsou obyčejně neškodné neb i prospěšné.

Pokud může člověk dýchati nosem, pak i plíce jeho jsou zdravé a celé tělo se cítí zdravě, když se dostane krvi dost kyslíku z čerstvého vzduchu. Pokud člověk žil venku ve volné přírodě a měl stále dost čerstvého vzduchu a žil stále ve stejné teplotě, to jest v teplotě, jaká právě venku panovala a nepřebíhal stále ze zimy do tepla a z tepla do zimy, pak toto ústrojí pracovalo velmi dobře a člověk tím nic netrpěl. Všimněme si jen Indiánů amerických. Pokud žili venku, třeba trpěli často zimou, nebyli nemocni, byli stále zdrávi a silni a dočkali se pozdního věku, pakli ovšem náhodou nepadli v boji neb nezhynuli náhodou. Jakmile ale se od bělochů snad z přinucení naučili žíti v uzavřených domech, pak podléhali právě tolik nemocem dýchacího ústrojí jako běloši. Poněvadž ale nebyli dlouhým časem aklimatizováni, čili zvyklí novému způsobu života, pak podléhají nemocem jedině více, než běloši a proto tak rychle vymírají. Běloši žijí takto již mnoho tisíc let a tělo jejich přivyklo nepřirozenému životu jejich.

Slizné blány tyto otékají následkem nakažení bakteriemi, neb vlastně činnosti stále přítomných bakterií, které se staly virulentními čili škodlivými následkem sníženého organismu, sníženého odporu proti nemoci, neboli snížené immunity. Bakterie jsou přítomné v nose stále, neb vzduch vdychovaný je jimi v našem civilisovaném světě stále přeplněn, ale tělo lidské za tisíciletého boje vyvinulo silný odpor proti nim a tělesné šťávy obsahují látky, které ničí bakterie pouhým dotekem. Tedy odpor proti nemoci čili immunita sídlí hlavně v krvi. Pokud tedy jest oběh krve ve slizné bláně pravidelný, tedy je i immunita pravidelná a bakterie neškodějí. Když ale ku př. někdo je v uzavřené světnici, kde je tuze horko, rozpaří se celé tělo, a horkým vzduchem přivede se mnoho krve do slizných blan v nose. Náhle ale vyjde ven a začne dýchat studený vzduch. Jakmile zavane studený vzduch na slizné blány, stáhnou se krevní cévy a do blan jde pak nedostatečné množství krve a blány zblednou a ochladí se. Bakterie, které působí katarhální zánět, lépe rostou na půdě chladnější, než je teplota lidské krve a tedy jakmile blány ochladnou, začnou bakterie rychleji růst. Svým vzrůstem vylučují jedovaté látky, které dráždí nervy. Následkem podráždění nervů povzbudí se činnost slizných buněk a tyto začnou odměšovati větší množství hlenu a následuje reakce, při níž se tvoří hlenu mnoho a říká se, že teče z nosu. Toto je přirozený způsob, jak se příroda chce zbaviti bakterií, které se staly škodlivými. Když se tak stane jednou, neb několikráte, tak to tak dalece neškodí, neb lidské tělo snese mnoho a přizpůsobí se k mnohému. Ale když se to opakuje častěji, pak seslábne celé ústrojí a hleu již neobsahuje tolik ochranných látek a bakterie pak rostou snadněji a častěji. Slizná blána ale je stále více dráždána, tak že začne tloustnouti, jest přeplněna novými buňkami slizničnými a někdy se zvětší tolik, že kornoutové kůstky vypadají jako skutečné boule neb novotvary a nosní otvory jsou jimi zcela ucpány. Pak říkáme, že dostal nemocný rýmu. Když nastane léto a člověk dýchá stále stejně teplý vzduch, tak blány zase oplasknou a přijdou do přirozeného stavu. Ale když se to opakuje rok od roku aneb tuze často v zimě, pak blány zůstanou trvale tlusté a nos zůstane zacpán. Pak se dostaví chronický zánět a trvalé zvětšení blan pokrývajících kůstky kornoutové. Nemocný nemůže dýchati nosem vůbec. Toto zvětšení je tedy způsobeno ne dýcháním studeného vzduchu neb horkého vzduchu, ale náhlým střídáním horka a zimy. Kdo je stále ve stejné teplotě, ať je to teplota již studená neb vysoká, tak mu to neškodí. Víme, že lidé pracující stále venku v zimě nemají rýmu a jsou zdrávi.

Pokud slizná blána otéká a se opláskuje, pak se dá rýmě zabrániti tím, že se nenechává ve světnicích tuze horko a nenechá se tak suchý vzduch a často se větrá, aneb se nechá stále některé okno pootevřené. Pouze, kde je špatný a velmi suchý vzduch, tak to má škodlivé účinky, aneb kde je přespříliš horko, jako ku příkladu v kotelnách, kuchyních, prádelnách atd. Je třeba tedy udržovati si pokud možno stejnou teplotu. Tělo se nemá tuze teplo ošívati, jen tolik, aby nebylo člověku zima, ale ne tolik, aby mu bylo horko, neb dost teplo. Když přijde do světnice, má svléknouti teplé kabáty, aby se nepotil, neb tuze nezahřál, ale jakmile vyjde ven, má si je hned zase obléknouti. Kde je již rýma vyvinutá, pak je nejlépe vyplakovati nos teplou slanou vodou a sice dá se lžička soli do pintu vody a dobře je dáti do toho ještě lžičku neb dvě glycerinu. Když je hlen tuze hustý, může se dáti polovice soli a polovice kuchyňské sody a nejlépe je nos vyplakovati tak, aby se tato voda nosem pila, aby vtekla až do krku a pak se vyplivne ven. Tím se odstraní přebytečný hlen a u konejší se podráždění. Ze začátku není třeba léků podávati, leda pro stolici, pakli je zácpa. Hlavní je alkalické vyplakování a pak nemít ve světnici tuze teplo. Lépe je trochu chladněji a více se obléknouti. Za den neb dva to pomine. Pakli ale je to zastaralé a slizné blány těžko oplaskují, pak je nutno používati léků a v takovémto případě se pak používají buď masti obsahující menthol a kafr aneb oleje k vystřikování obsahující ty samé léky a mimo to olej borový (z jehličí borovic neb jedlí) a někdy kreosot neb eukalyptol. Při vytrvalém léčení to přestane také. Však když jsou kůstky samy zvětšené aneb blána je ztvrdlá a nepovolí již lékům, pak je třeba malou operací kůstky zkrátiti. Může se to vykonati buď operací s ostrými nástroji aneb když nejsou zduřeniny velké, tedy žhavým elektrickým nožem. Operace takové nejsou zcela nic nebezpečné a nemocný se pak po uzdravení cítí jako znovuzrozen, když může stále volně dýchat.

Když se tento stav zanedbá, a nemocný stále musí dýchati ústy, zvláště v noci, pak nastane katarhální zánět hltanu, mandle jsou dráždány stále suchým vzduchem a nemocný dostane chrchlání hlenu a musí stále pokašlávati a chrchlati spousty hlenu. Tím se nemocný vysiluje a zánět se rozšiřuje do okolí. Může zachvátati průdušnice a pak nastane chronický zánět průdušek. Může se rozšířiti do Eustachových trubic, vedoucích z hltanu do vnitřního ucha, pak nastane chronický zánět vnitřního ucha a vyvine se hluchota, která se dá z počátku také vyléčiti zcela dobře, ale když jsou později již kůstky ve vnitřním uchu pokaženy neb zničeny, pak již není žádné pomoci a hluchota je trvalou.

Jiná příčina zacpávání nosu jsou tak zvané ostruhy, čili špičaté vyrostliny na kůstkách, sestávající buď ze skutečné kosti aneb z chrupavky. Ty se dají snadno poznati ohmatáním drátem, neb se cítí na dotek tvrdé. Jediný možný způsob léčení u nich jest operační jich vyjmutí.

Velmi častou příčinou zacpávání nosu jsou polypy, měkké to vyrostliny ze slizné blány, obyčejně z horní části nosu a visící dolů do nosu. Jsou bílé, velmi měkké a jsou propleteny tenkostěnnými cévami krevními, které snadno praskají a způsobují časté krvácení z nosu. Když se otevrou nosní otvory, tak je je velmi často vidětí jako bílé puchýřky směřující dolů do nosu. Léky na ně také nejsou nic platné, nebo jsou to pravé novotvary, tumory, které se léky jen dráždí k rychlejšímu vzrůstu a tedy jediným způsobem se jich zbaviti je opatrné je vyjmouti. Však vyjmutí musí býti důkladné a dokonalé, sice když se nechá dost malá část jich na blaně, rostou znovu. Já vždycky místo, odkud byly vyjmuty, rozžhaveným elektrickým nožem vypálím, aby se zničily všecky zárodky a pak se polypi již neobjeví. Vždycky je lépe postarati se o to v čas a nečekati, až je nějaká tě-

Záchranné lodice, přijaté naším loďstvem.

Loďstvo Spojených Států zavedlo před nedávnem nový druh záchranných lodic, které sestrojeny byly Hylandem. Lodice tyto snadno a rychle dají se spustiti na vodu, jsou trvanlivější a jsou znacným zlepšením proti záchranným lodicím z dřívějška.

Severův lékový průtisk "Záhyb" v vodě

Průjem

jest velmi nepříjemnou letní chorobou. Bývá obvykle zavinen požitím nezralého ovoce nebo zelenin. Ať již jest však příčina jakákoliv, jest to bolestivá choroba a k tomu jest to velmi nepříjemné. Zbavte se toho. Užívejte

Severův Lék proti průjmu

(Severa's Diarrhoea Remedy). Dokázal svou užitečnost v případech průjmu čili běhavky, kdy i mnohé nesnáší žaludečních a střevních a při kojce. Jest dobrý pro děti i pro dospělé. Cena 80 centů a 2 centy daň. Prodává se všude v lékárnách.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

válá škoda učiněna, kdy bývá pak někdy na úplné vyléčení pozdě.

Vlasť máti ať nás zavolá . . . O první sokolské výpravě na ohrožené Slovensko píší české listy následovně: Slovensko zavolalo, Česká Obec Sokolská rozkázala a Sokolici hrnou se pod prapory. Hrnou se v takových proudech, že půda před tělocvičnami, kde jsou odvody, jest obrovskou frontou lidí, kteří s láskou a nadšením hlásí se na místo, kde jich republika potřebuje. Osvědčená disciplina Sokolů se opět skvěle osvědčila, odvodní komise nestačí hlásící se ani zaznamenávat. Přicházejí v davech nejen Sokoli, ale i muži z hoši všech tříd, všech stavů. Mizí všechny rozdíly. Vážná doba v kritické chvíli spojuje nás zase všechny v mocný šik. Včera ustanoven a zorganisován první oddíl, jenž také hned odjel ke strážní službě na Slovensko. Vedením pověřen byl br. Václav Vorel a jiní. K odcházejícím promluvil v jízdárně Meisnerově náčelník Č. O. S. dr. Vaníček: Bratři! První odjíždíte na Slovensko, abyste krví zpečetili nerozlučný svazek. Jste určeni prozatím pro službu strážní, ale není vyloučeno, že vstoupíte v prořídlé řady bojovníků republiky, abyste tak mladými svými životy dokázali věrnost ideálům sokolským. Nepřítel, proti němuž budete státi, je zavilý a ukrutný. Pamatujte, že Sokol z boje neutíká. Neznejte smilování! Oko za oko, zub za zub! Nuže, zlatí moji hoši, buďte šťastni a vraťte se s vavřiny na svých skráních. Na zdar! Sokolici nadšeně a bouřlivě volají a slibují, že úkol svůj vykonají. — Další zpráva o odjezdu Sokolů uvádí: Dnes ráno poskytovalo Wilsonovo náměstí před nádražím podívanou podobnou hodně té, kterou sledovalo Brno před pěti léty. Sokolské šiky z Čech vstoupily zase do zdejších ulic. Jako před pěti léty nesly květy za čapkami, ale ulice nedělila hráz četnických karabin, nýbrž sokolské bratrstvo neslo za zbraň hrdě na ramenou jako naši legionáři, jak před pěti léty kupily se davy vítajících, ale ne se zrakem nenávistným, nýbrž v očích hořel oheň radosti a nadšení. Sokolský duch, to věčné zřídlo živé vody národa, vystoupilo opět na povrch země ze svých tělocvičen, z hnízd jedno ve vsích a městech, šel bratr s bratrem, dělník a rolník, měšťák a proletář. Vlasť máti zavolala, zavolala po slovensku: "Hor sa, bratia, hor sa k činu za tú našu slovenčinu!" Několik set odhodlaných, pevných mužů odchází zatím na Slovensko ze sokolských řad. Československá Obec Sokolská může jich poslati tisíce, bude-li třeba. V Praze bylo nutno silně obmezit příliv dobrovolníků, a Brno bohudíky nezůstalo a nezůstane pozadu. Vlasť máti zavolala a Sokolstvo dá na slovenské půdě ruku v ruce s bratry ve vojště, s bratry polem pracujícími odpověď slovy básníka, opěvujícího smrt Janošíkovu: "My jsme u nás doma, my jsme tuná páni!" Neboť slovenský Janošík byl vzkříšen Štefánikem a všemi, kdož rozumí, ctí a milují odkaz jeho.

Odbornik.

"Už jsem vám říkala kolikrát, Máry, že ty brambory loupáte tuze tlusté."

"Dá už to líp neumím, milostpaní. Jestli to chtějí mít ještě tenčí, zavolají si na to holiče."